

ook wel daardoor bevestigd, dat genezing van deze groep eveneens vaak onmogelijk blijkt te zijn. Dat echter onder hen genezing te bereiken is, wanneer de constellatie gunstig is, en de heterosexueele component groot is, heb ik in mijn artikel wel degelijk vermeld.

Berlijn, September 1922.

H. C. ROGGE.

HET VOORWOORD VAN VAN DIEREN'S: „HISTORISCH-IDEALISME OF HISTORISCH-MATERIALISME? OPBOUWEN OF ONDERMIJNEN?“

In het „voorwoord“ van dit dikke werk zegt VAN DIEREN o.a., dat het onderwerp „Arts-staatsambtenaar“ een bij uitstek politiek onderwerp was. Dit is een quaestie van waardeering. Den propagandist VAN DIEREN staat het vrij in *zijn* boek te negeeren, dat deze meening zeer krachtig is weersproken. Wat hem echter *niet* vrijstaat — als hij tenminste nog prijs stelt op belangstelling in zijn werk —, is het neerschrijven van woorden als: „het 5de lid, de *socialist* dr. BRENKMAN,” (ik curs. B). Nu is het allerminst een schande om socialist te zijn en VAN DIEREN zal misschien zeggen, dat hij toch niet schreef „S.D.A.P.er“ en dat, naar zijn meening, ieder die voorstander is van het staatsambtenaarschap van den arts een socialist *is*; toch meen ik hier te moeten opmerken, dat de geïncrimineerde woorden het onderwerp, waar het om gaat, op onbehoorlijke wijze „*ondermijnen*“. Men had van dezen schrijver, die wil „*opbouwen*“, mogen verwachten, dat hij zich niet te buiten was gegaan aan deze, in geen enkel opzicht opbouwende, bewering.

Ik achtte het noodig in dit *Tijdschrift* op deze zaak even de aandacht te vestigen, omdat ik het in het belang acht van het denkbeeld „arts-staatsambtenaar“, dat, naar mijn meening, niets van zijn actualiteit heeft verloren. De woorden van den schrijver zijn er slechts op uit om te doen gelooven, dat dit denkbeeld slechts wordt voorgestaan door socialisten. Niets is minder waar, zooals mij steeds meer, tot mijn groote vreugde, blijkt. In de Maatschappij-commissie heb ik verklaard, dat politiek niets met mijn artikel te maken had, en de commissie, aan wier vergaderingen ik steeds met genoegen terugdenk, aanvaardde dit gaarne; toen ik het artikel schreef, was ik geen socialist, thans ben ik het evenmin. Misschien zal VAN DIEREN zeggen, dat ik het dan onbewust ben; dit staat hem vrij; maar wat hij in het voorwoord van zijn boek deed, is strijdig met de goede trouw.

Amsterdam, 18 September 1922.

C. J. BRENKMAN.

HET GEBRUIK VAN VREEMDE WOORDEN.

Hoelang is die ongelukkige collega P. H. LAMBERTS (zie *Ned. Tijdschr. voor Gen.*, tweede helft, bldz. IX, 4de advertentie van onderen af) nu al ziek? Al sinds jaren lees ik, dat hij aldoor maar consulteert.

Volgens het nieuwe tarief R. V. B. schijnt het ook te verwachten, dat collega's, wier hulp door een behandelend geneesheer wordt ingeroepen, vaak door ziekte verhinderd zullen zijn; zij moeten tenminste zelf ook consulteren (zie Tarief huisartsen, volgn. 5).

In ernst: wie fraaie uitheemsche woorden wil gebruiken, toone althans de beteekenis dier woorden te verstaan. Anders doet hij veiliger zijn moedertaal te gebruiken; ofschoon ook de bekendheid met de eigen taal bij vele „intellectueelen“ (o.a. geneeskundigen) dikwijls onvoldoende blijkt.

Wien de schoen past, trekke hem aan:

consulteeren = raadplegen.

consuleeren = raad geven.

Ook nog de volgende, veel gemaakte fout: De ziekte verliep „lethaal“. Men heeft blijkbaar wel eens van den stroom der vergetelheid „Lethe“ gehoord, en past dit nu dichterlijk toe op het ziekteverloop. Voor degenen, die deze fout geregeld maken, diene de mededeeling, dat „letum“ beteekent „de dood“, en „letaal“, „doodelijk“.

Doesburg, 17 September 1922.

J. D'AILLY.